

Døvstum

Benevnelsen som tidligere ble brukt om døvhet. Ordet ble fjernet fra det norske lovverket i 1915, da man innså at døvhet ikke påvirket taleorganets funksjoner. Betegnelsen er nedsettende.

Derimot har den som er døv liten mulighet for å kontrollere om man prater utydelig eller feil fordi vedkommende selv ikke hører hva som blir sagt.

Mange døve velger derfor å ikke benytte talespråket, men heller kommunisere på et språk de behersker fullt ut – tegnspråk.

Fram til 1880 var, blant på grunnlag av Aristoteles tekster, en utbredt oppfatning at døve var tilbakestående fordi de ikke kunne snakke.

På Døvelærerkongressen i Milano i 1880, ble det vedtatt at de deltakende landenes døveskoler skulle praktisere oralmetoden. Dette innebar at døve skulle pugge taleorganets posisjoner, slik at de kunne lære seg å prate, og dermed bli mer lik hørende. Som en del av dette ble begrepet «døvstum» erstattet med «døv» i lovverk og offentlige dokumenter.

Vedtaket fra kongressen i 1880, gjelder ikke i dag.